

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Svmma Practica Theologiae Mysticae

Gelen, Victor

Coloniae Agrippinae, 1652

Articulus Primus. Quomodo exercitium actus verbi mystici ad Hic & Nunc intelligendum sit.

urn:nbn:de:hbz:466:1-9766

- VII. Quod hinc facilitas pronuntiandi verbum mysticum, oriatur.
- VIII. Per operationem successivam verborum mysticorum, continuari fruitionem ordinata, & perfecta quiete.
- IX. Adhuc enim mysticus patitur phantasmata concomitantia; licet non seruentia.
- X. Quod nimirum sacra quedam imagines coadstent, quousq; mysticus assequatur conceptum quidditativum Essentia Divina in abstracto, seu quod Quid non est.
- XI. Quod finaliter in altiori (scilicet amativa) virtute, uniatur Divina Essentia, ut in se est.
- XII. Quod nimirum stante hoc amoroso voluntatis excessu, saltem coexistat in mente Divinum lumen intellectu superius.
- XIII. Quod hic Deus sit potissimum agens, mysticus autem patiens.
- XIV. Videlicet in hac passione esse silentium, quo mysticus se habet medio modo, via, & patria.
- XV. Tum demum mysticum esse in summo modo huius vite, non operandi, sed à Deo accipiendi.
- XVI. Hunc modum, si maneat cum libertate sensuum, non diu durare.
- XVII. Quod, cum suavis hic mentis excessus lumine formali ecstático non perficiatur, intellectus patiens suscipiat speciem resultantem ad perfectissimum verbum Agalmatis formandum.
- XVIII. Quod durante formatione verbi Agalmatis Mysticus secundum utramque potentiam adequatè, & optimo modo huius vite operandi, vivat supra affirmationem, & negationem.
- XIX. Quod eiusmodi adequata fruitio propriè accedat ad beatitudinẽ Patrie.
- XX. Quod quanto magis à tam perfecta operatione ad reflexas, medias, aut infimas species contemplatio dilabitur, tanto imperfectius quoque Divinitas representetur.
- XXI. Quod sint interim Mystico perfecto, omnia bona valde, siue suprema, siue media, siue infima sit operatio.
- XXII. Quod mysticus perfectus fruitionem facillimè reassumat per novam formationem verbi mystici, cuiuscunque speciei.

ARTICVLVS PRIMVS.

Quomodo exercitium actus verbi mystici ad Hic, & Nunc intelligendum sit.

Nemo miretur nos ea, quæ in spiritu citissimè contingunt, accura-

tiore ordine, & declaratione longiore prosequi. quamvis enim operationes modi supernaturalis omnibus mobilibus mobiliores sint; & ab infimis per medias, vsque ad supremas perfectiones,

nes, iuxta conditiones donationum intellectus, vel sapientiæ, penetrent: ita ut vix aliquot passus conficere liceat, quin subinde mens & seruiens, & concomitantis phantasiæ usum deserat, seque super se eleuet, ac pondere amoris à propria actiuitate deprimatur; quousque efficacia arctissimæ vnionis remittente, intellectus denuò admittatur: hoc ipsum tamen ad illorum qui instruendi sunt, intelligendi modum, non ita paucis explicari potest, si quis accuratum, ordinatum, & ad Hic, & Nunc exercitium actus, omninò necessarium modum, consequi debeat.

Principio itaque diligenti memoria recondendum est; quod [omnia appetant esse actu, ^a quia esse actu rationem boni constituit: non actu, ratione mali, aut corruptionis. Jac etiam quantò perfectiùs visio, & amor in Nunc præsentis, & instanti actuantur, tantò etiã amplius de bono sibi proportionato participet; & quantò magis incerto, confuso, & generali modo procedunt, tantò minus de eo habeant, remissiusq; agant, & beneficient. sic enim ea quæ ad Deum cognoscendum, & amandum faciunt, solùmmodò in continua quasi potentia manent. hinc etiam [intellectus *b* habitualis) seu qui est adhuc in potentia, & in fieri) non est vltimarè felix, sed quando est in actu.] cum etiã [instans *c* in toto tempore sit idem re, differens in ratione] magis videmur premi, ut quomodo exercitium actus ad Hic, & Nunc intel-

ligendum sit, exponamus.

Nostrum ergò Nunc operationis nõ accipiendum est secundum quod Nunc præteritum, præsens, vel instans cognoscitur. [cognoscere enim *d* præteritum ut præteritum, est eius, cuius est cognoscere præsens, ut præsens, vel Nunc ut Nunc; hoc autem est sensus. sicut enim intellectus non cognoscit singulare ut est hoc, sed secundum communem quandam rationem, ut in quantum est homo, vel albus, vel etiam particulare, non in quantum est hic homo, vel particulare hoc; ita etiam intellectus cognoscit præsens, & præteritum, non in quantum est Nunc, & hoc præteritum.] ab his enim in actualis operationis progressu abstrahit intellectus; sicut & ab alijs phantasmatis, imaginibus, ac speciebus minus perfectis. Vndè etiã actu non cogitat, sum ne in Nunc perfecto actu operationis: hoc enim, & similia cogitare ad dispositione perfecti actus, seu ad verba præambuli, imperfecta, *e* & ad perfecta prius formãda pertinet: quando sc. mysticus ordinato progressu intellectus procedit, à magis notis ad minus nota, idque seruiente, aut saltem concomitante phantasmate.

Perfectum autem illud exercitium actus, quod nos intendimus, duo continet. primò, ut sit perfectum proprium, & accommodatum ad Hic: id est, ad regionem, vel spheram, situm, vel vbi; circa quæ in exercitio actualis vnionis sit circumuoluti, &

^a S. Thom. contr. Gent. l. 1. c. 37. ^b Ibid. c. 56. ^c Opusc. 36. c. 2. ^d De ment. q. 10. art. 1. 1. ^e Hic 4. 3.

conseruatio, seu continuatio virtutis appetitiuæ: in qua fouetur fruitio, per ordinatam successionem verborum mysticorum. primò enim pulchrum summi Boni videtur ab intellectu; dein amatur à voluntate; & amoris benefficientia, ab intellectu iterum clariùs cognoscitur, ac à voluntate dein intimiùs amatur; & ita consequenter, vsque ad actualis vnionis, vel remissionem, vel interruptionem. atque hoc modo exercitium actus ad Hic continet, situm, vel vbi, propriij spiritus: in quo accommodatè, & propriè, iuxta mensuram donorum intellectus, vel sapientiæ operari potest. pro vt latius dictum est supra. *a* Secundò vt sit perfectum ad Nunc non temporis, sensus, aut super Nunc reflectionis, sed Nunc operationis: id est, vt per verba imperfecta, seu indagantia, accommodato, & proprio progressu clariùs videndo, penitiùs diligit: quousque omnis circumstans imperfectio actionis, cum phantasmatibus, imaginibus, & discursibus abeant, & absque aliqua imperfecta specie motus, fruitio per perfectum processum de actu, in actum; seu de verbo mystico perfecto, in verbum mysticum magis perfectum continetur. quæ quidem duo, licet in speciebus *b* infusis, & in speciebus *c* Agalmatis, seu post excessum amoris in intellectu resultantibus, non sint necessaria, cum in speciebus infusis, Deus perfectiones ad Hic, & Nunc, suppleat, & in Agalma

ex natura rei concomitentur; quando tamen ordinario modo proceditur, & intellectus agentis industria; tum & imagines loco phantasmatum, & ad Hic regio, ac propria sphæra, situs, vel vbi; nec non & Nunc operationis per industrias, & certo ordine, distribuenda sunt. cum verba nostra non sint semper perfecta, sed sæpè imperfecta, informia, & à formatis, ac in Dei vnione perfectis, dilabentia.

In progressu autem amoris, & perfecto Nunc operationis hæc, & similia omnia cessant. tum enim [eleuat *d* animam Deus supra omnes corporales, atque labentium rerum imagines. Quamdiu enim vel minimæ creaturæ imago cum delectatione animæ inhæret, tamdiu suus ei conditor nulla ratione vnitur. Porro vbi anima Deo reuera vnita est, ibi nihil ei præteritum, nihil futurum est, nihil eam vel tædio, vel delectatione afficit. omnia namque in illo incommutabili Nunc, in æternitate illa, quæ Deus ipse est, habet. In hac nimirum felicissima vnione, & sui ipsius, & omnium extra Deum obliuiscitur.] cum autem frequenter mentio fiat de verbis mysticis, consequenter explicandum erit,

Quid sit verbum mysticum.

ARTICVLVS SECVNDVS.

CVm [intellectualis *e* naturæ scilicet humanæ, angelicæ, & diuinæ,
Bbb verba

a Decis. 4. per totum. *b* Sup. Decis. 5. *c* Hic art. 18. *d* Taul. Instit. cap. 39. *e* S. Thom. opusc. 13.